

Βυζάντιο: Ο δολοφόνος των Ελλήνων

Το 146 π.χ. οι Έλληνες έδωσαν την τελευταία μάχη για την ελευθερία τους, εναντίων των Ρωμαίων, στην Λευκόπετρα, Κορινθίας. Από τους Ρωμαίους ποτέ δεν απελευθερώθηκαν, αλλά παραδόθηκαν ως πρόβατα επί σφαγή εις τους Τούρκους.

Το 146 π.χ. είναι η αποφράδα χρονολογία που οι Έλληνες δεν έχασαν μόνο την ελευθερία τους, αλλά κάτι ακόμη πολυτιμότερο, έχασαν τα ιδανικά τους, την ιδεολογία τους, την νοοτροπία τους, έχασαν όλα αυτά που τους έκαναν να μεγαλουργήσουν, παραδίδοντας στο σύγχρονο κόσμο έναν πολιτισμό που όμοιός του δεν υπήρξε.

Τα χρόνια που ακολούθησαν από το 146 π.χ. και μέχρι το 325, οι Έλληνες κατάφεραν κάτι το αδιανόητο, να επιβληθούν στους Ρωμαίους πολιτισμικά. Ήταν τόσο φανερό η επιβολή που ανάγκασε το Ρωμαίο ποιητή Οράτιο να ομολογήσει: *“Μπορεί οι Ρωμαίοι να επεβλήθησαν στους Έλληνες δια των όπλων, αλλά οι Έλληνες τους επιβλήθηκαν με τον πολιτισμό τους”*. Στο διάστημα αυτό είχαμε και φιλελληνικές τάσεις από Ρωμαίους αυτοκράτορες, όπως του Αδριανού, και γενικώς οι Έλληνες ετύγχαναν ιδιαίτερας εκτίμησης.

Με την εδραίωση όμως στον θρόνο της αυτοκρατορίας του (Μεγάλου) Κωνσταντίνου, την προώθηση του Χριστιανισμού, και την επιβολή του ως αποκλειστικής θρησκείας από τον (Μέγα) Θεοδόσιο το 392, ο ελληνικός πολιτισμός και μαζί του ο δυτικός κόσμος εισέρχονται στο βαθύ σκοτάδι του βυζαντινού μεσαίωνα ...

Τα αυτοκρατορικά διατάγματα (κώδικες) είναι απάνθρωπα και διατάσσουν: Θάνατος και δήμευση της περιουσίας σε όποιον τελεί ιεροτελεστίες προς τιμή των παλιών θεών. Η ασυδοσία των (αγίων) πατέρων των νεοφώτιστων χριστιανών

και οι ορδές των καλογέρων, αφιονισμένοι από το νέο δόγμα, θανάτωναν από απλούς πολίτες μέχρι ανθρώπους της διανόησης, φυσικούς, μαθηματικούς, αστρονόμους, που δεν αποδέχονταν τον Χριστιανισμό. Ολοκληρώνοντας τον αφανισμό του ελληνικού γένους, του πολιτισμού του, και θάβοντας για 15 αιώνες, τα μέχρι τότε επιτεύγματα της τεχνολογίας. Την βαρβαρότητα αυτή μαρτυρούν τα χιλιάδες αποκεφαλισμένα και ακρωτηριασμένα αγάλματα, που κοσμούν σήμερα, τα ελληνικά μουσεία, αλλά και τα μουσεία της Ευρώπης και της Αμερικής. Το μαρτυρεί, ο πρώτος υπολογιστής της ανθρωπότητας, ο υπολογιστής των Αντικυθήρων, και βοά, που η τεχνολογία του χάθηκε και ξεχάστηκε.

Οι Έλληνες που υπερείχαν συντριπτικά, πολιτισμικά και πνευματικά, από όλους τους άλλους λαούς, τους ήταν αδιανόητο να απαρνηθούν τη θρησκεία των προγόνων τους, και να αποδεχθούν την θρησκεία των Εβραίων ενός ανατολίτικου και κατώτερου λαού όπως πίστευαν. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι Έλληνες έλεγαν: "Πας μη Έλλην είναι βάρβαρος". Μπορεί η αρχική σημασία της λέξης "βάρβαρος" να ήταν αυτός που δεν μιλά Ελληνικά, αλλά σύντομα είχε πάρει τη σημασία του αγροίκου, του απολίτιστου.

Το αίσθημα της πατρίδος χάθηκε, μαζί του χάθηκε το "μολών λαβέ" του Λεωνίδα, και ο παιάνας των Σαλαμινομάχων *"Ω παίδες Ελλήνων ίτε ελευθερούτε πατρίδα ελευθερούτε δε παίδας γυναίκας θεών τε πατρών έδη θήκας τε προγόνων νυν υπέρ πάντων αγών"* και τη θέση τους πήρε το "κύριε ελέησον".

Οι κουκουλοφόροι καταδότες και τα χριστιανικά "κρεουργεία" που στήθηκαν έπιασαν γρήγορα δουλειά, η πελατεία μπόλικη, και εξασφαλισμένη, κυρίως Έλληνες. Ο φόβος έσβησε τα ίχνη τους μέχρι σήμερα, παρά τη μακροχρόνια δράση τους. Η 20ετής δράση όμως του "κρεουργείου" της Σκυθούπολης (όπως αναφέρει ο Ρωμαίος ιστορικός Μαρκελλίνος Αμμιανός) το οποίο στήθηκε προτού καν γίνει ο Χριστιανισμός επίσημη θρησκεία της αυτοκρατορίας, υποδηλώνει το τι έγινε μετά.

Το 390 ο Θεοδόσιος δίνει εντολή και μέσα στον ιππόδρομο της Θεσσαλονίκης σφαγιάζονται 15.000 άοπλοι Έλληνες πολίτες. Αλλά δεν έφταναν αυτά· το 396 ο αυτοκράτορας Αρκάδιος έστρεψε τον Αλάριχο στρατηγό των Γότθων -και αφού τον εφοδίασε με πολυάριθμους μοναχούς- κατά των κέντρων πολιτισμού του ελλαδικού χώρου. Ο ιστορικός Κ. Παπαρρηγόπουλος γράφει χαρακτηριστικά:

...οι δε (Γότθοι) καθοδηγούμενοι υπό πολυαρίθμων μοναχών κατεπλημμύρησαν

πάντα τα μεταξύ Θερμοπυλών και Αττικής, Λοκρίδα, Φωκίδα, Βοιωτίαν, λεηλατούντες και καταστρέφοντες χώρας και πόλεις, και τους μεν άνδρες ηβηδών αποσφάτοντες, (ομαδικά αποκεφαλίζοντας) παιδιάς δε και γυναίκας αγεληδών συνεπαγόμενοι. Η συμφορά υπήρξε τοσαύτη ώστε ο πεντηκονταετίαν βραδύτερον ακμάσας (ιστορικός) Ζώσιμος βεβαιεί, ότι μέχρι των χρόνων αυτού εφαινόντο έτι τα στίγματα αυτής.

Άγνωστος ο αριθμός των σφαγιασθέντων, στα 2 χρόνια που κράτησε η επιδρομή. Εικάζεται ότι ανέρχεται σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες.

Εις το κεφάλαιο “ΔΕΙΝΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΙΩΓΜΟΣ” συνεχίζει ο Κ. Παπαρρηγόπουλος να γράφει:

Ωσαύτως επί βαρυτάταις χρηματικαίς ζημίαις, και ύστερον επί ποινή θανάτου, απηγορεύθησαν αλληλοδιαδόχως αι εν ημέρα και εν νυκτί θυσίαι, αι ιεροσκοποίαι, οι των ειδώλων λατρία, η εις τους ναούς είσοδος, και εν γένει πάσα δημοσία και απόρρητος τελετή του αρχαίου θρησκεύματος. Καθώς δε συνήθως συνέβαινε περί τα τοιαύτα η εκτέλεσις των νόμων τούτων υπερέβαλε πολλάκις και αυτήν, αυτών την δεινήν αυστηρότητα. Οι κατά τας επαρχίας εξαγριωμένοι όχλοι μη αρκούμενοι εις την κατάργησιν της λατρείας, ήθελον να καταστρέψωσι και αυτά τα οικοδομήματα εντός των οποίων αύτη ετελείτο. [...] Τινές των επισκόπων και οι πλείστοι των μοναχών συνετέλουν προθυμότατα εις τον όλεθρον τούτον. [...] τοιουτοτρόπως επί Θεοδοσίου εθριάμβευσεν ο Χριστιανισμός κατά της ειδωλολατρείας...

Τα θανατηφόρα αυτοκρατορικά διατάγματα (κώδικες) κατά των Ελλήνων εξακολουθούν να εκδίδονται συνεχώς, ακόμη και επί Ιουστινιανού το 530. Στη “Στάση του Νίκα” το 532 θανατώνονται στον ιππόδρομο της Πόλης 30.000 άοπλοι πολίτες.

Με πρωτοστατούντες Δεσποτάδες, παπάδες και καλογέρους, οι διωγμοί, και τα εγκλήματα, κατά των μη χριστιανών, τέλος δεν έχουν, συνεχίστηκαν μέχρι το 990 περίπου, με τελευταίους υποκύψαντες τους Μανιάτες.

Το Βυζάντιο, ο νεκροθάφτης του ελληνικού πολιτισμού και ο δολοφόνος του ελληνικού πληθυσμού, ήταν το κράτος όπου κυριαρχούσαν τα δύο σύνδρομα η θεοκρατία και η αναξιοκρατία, και που κατάντησε τους λίγους εναπομείναντες

Έλληνες, αγράμματους, κουρελήδες, και πεινασμένους, έρμαιους στη κτηνωδία του κάθε επιδρομέα. Η δημοκρατία κατατομήθηκε, και λέξεις “Έλλην” και “Ελλάς” διαπομπεύτηκαν, και για αιώνες έσβησαν από το λεξιλόγιο των Ελλήνων.

Ο ελλαδικός χώρος εκεί που κάποτε έσφυζε από ζωή, και χαρούμενες γιορτές ερήμωσε, τεράστιες περιοχές έμειναν ακατοίκητες, και όπου συναντούσες οικισμούς εκεί βασίλευε η θλίψη και ο μαρασμός. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες, τα Νέμεα, τα Ίσθμια, τα Πύθια, τα Παναθήναια σταμάτησαν. Οι ποιητικοί και θεατρικοί αγώνες δεν ξανάγιναν. Τα στάδια και τα θέατρα έρημα, έμειναν βουβοί μάρτυρες, του λαμπρού παρελθόντος, και με τις κουκουβάγιες που τα κατοίκισαν να θρηνούν ολονυχτίς, την πνευματική και πολιτισμική κατάντια των Ελλήνων.

Το ελληνικό έθνος ψυχορραγούσε, όχι μόνο πολιτισμικά αλλά και πληθυσμιακά. Κατά την υποδούλωση των Ελλήνων στους Ρωμαίους το 146 π.χ. λογικό είναι ο πληθυσμός τους θα αριθμούσε πολλά εκατομμύρια. Αν λάβουμε υπ’ όψιν τις περιγραφές του Πausανία, που θέλοντας να δείξει πόσο πυκνοκατοικημένος ήταν ο ελλαδικός χώρος, γράφει ότι τα κατσίκια μπορούσαν να πηδούν από τα κεραμίδια τις μιας οικίας στα κεραμίδια της άλλης. Ακόμη και τους, οικειοθελώς, εξελληνισμένους, από τους διαδόχους του Μ. Αλεξάνδρου, λαούς της Μικράς Ασίας. Προτού από την επιβολή του Χριστιανισμού, ως αποκλειστικής θρησκείας, οι ελληνόφωνες της αυτοκρατορίας υπερέβαιναν τα 40 εκατομμύρια. Σήμερα το ελληνικό έθνος, μαζί με τους Έλληνες της διασποράς είναι περίπου 15 εκατομμύρια. Αν συγκρίνουμε τον πληθυσμό των Τούρκων που σήμερα φθάνει τα 70 εκατομμύρια, και οι Οθωμανοί Τούρκοι που ήλθαν στη Μικρά Ασία το 1200 δεν υπερέβαιναν τις 50.000 οικογένειες, σύμφωνα με την τούρκικη ιστορία, τότε ο ελληνικός πληθυσμός, αν δεν σφαγιαζόταν, σήμερα έπρεπε να ήταν πολύ περισσότερος από 100 εκατομμύρια. Πότε το παπαδαριό θα ζητήσει δημόσια συγνώμη, για τα εκατομμύρια εγκλήματα που διέπραξαν οι προκάτοχοι των εις βάρος των Ελλήνων;

Ιωάννης Θεοδωρόπουλος
Κόρινθος